

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXII. ročník

číslo 11/listopad 2016

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.00	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení (<i>C. S. Lewis: Čtyři lásky</i>)
	19.00	PoMlaSG (<i>každé 2. a 4. úterý v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každé 1., 3. a 5. úterý v měsíci</i>)
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	18.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

STARŠOVSTVO

- ... se sešlo při své 770. schůzi dne 14. 11. 2017. Pokračují **přípravu na stavbu**, na náklady magistrátu bylo odvezeno několik dodávek popadaného kamene. Děkujeme všem za modlitby, mj. při bohoslužbách, které proběhly přímo na staveništi.
- Pravidelné zkoušky na **vánoční hru** vyžadují od všech zúčastněných trpělivost a spolupráci, zejména v omezeném prostoru, až bude stát pódium. Proto se kavárna přesunuje do malého sálku naproti kanceláři, a dále všechny prosíme o uvolnění sálu pro zkoušky hned po bohoslužbách.
- Staršovstvo souhlasí s projektem na **okno ve stěně mezi sálem a malým sálkem** s rozpočtem do 30.000 Kč.

jad

Z KALENDÁŘE

- 27. 11. (neděle) káže Luděk Rejchrt
- 30. 11. (první adventní středa) 18.00, Lenka Pecharová promluví o Karlu IV.
- 4. 12. (neděle) rodinné bohoslužby. Po bohoslužbách bazárek (více na str. 15)
- 17. 12. (sobota) vánoční hra – generálka (sraz herců v 10.00, začátek 11.00)
- 18. 12. (neděle) bohoslužby s VP. Odpoledne vánoční hra ve dvou provedeních (14.00 a 16.00)
- 24. 12. (sobota) 16.00, vánoční bohoslužby
- 25. 12. (neděle) Boží hod vánoční, VP.
- 31. 12. (sobota) 16.00 silvestrovské bohoslužby a navazující setkání.

PŘÍSTAVBA

Konečně máme stavební povolení – a na zahradě se to začalo hýbat. Je zřejmé, že je tam staveniště. 6. listopadu jsme po bohoslužbách vyšli ven, abychom si připomněli k čemu má zamýšlená stavba sloužit a poprosili o Boží požehnání:

MUŽ MOUDRÝ

- 1) /: Muž moudrý stavěl dům svůj na skále, :/ muž moudrý stavěl dům svůj na skále, až přišel velký mrak. /: Déšť padal a voda stoupala, :/ déšť padal a voda stoupala a dům tam pevně stál.
- 2) /: Muž hloupý stavěl dům svůj na písku, :/ muž hloupý stavěl dům svůj na písku, až přišel velký mrak. /: Déšť padal a voda stoupala, :/ déšť padal a voda stoupala a dům se rozsypal.
- 3) /: Kdo staví život na Pánu Ježíši, :/ kdo staví život na Pánu Ježíši, ten staví na skále. /: Když bouře zlá se na něj oboří, :/ když bouře zlá se na něj oboří, tak dům ten bude stát.

Milí bratři a sestry,

Tahle písnička odkazuje na známé podobenství o dvou stavitelích. Už od dob nedělní školy známe, jak „déšť padal a voda stoupala“ a jeden dům spadl a druhý zůstal stát. Písnička o tom, že máme pamatovat na základy, na kterých stavíme dům svého života.

Stojíme teď na místě budoucích základů přístavby k našemu kostelu. Na první pohled jsme (poučení písničkou i zdravým rozumem) pro stavbu zvolili pevné základy. Nestavíme na písku, ale v místě původního lomu. Ale nechme se ukolébat falešným pocitem bezpečí. Tady jde o víc, než o jednu dřevostavbu. Nám přece jde o budování sboru. Budování živého společenství. V tomto budování se i přístavba může stát pokušením. Právě tím přísloucným pískem. Bude skvělé, až bude stát a bude moci sloužit. Co to ale znamená, že „bude sloužit“? To znamená, že v ní budeme dělat nějaké aktivity. Že ji budeme využívat. Napořád podtrhuji tu první osobu množného čísla. Jde o nás. Přístavba sama nezajistí nic.

Ta dětská písnička má pravdu. Nejen život jednotlivce, ale i život sboru musí stát na Pánu Ježíši. Na touze zvěstovat evangelium. Na touze vzájemně se povzbuzovat, sdílet se mezi sebou o své víře. Vzdělávat se a růst v tom, co to znamená být křesťan. Také na touze zvěstovat druhým, těm, kteří evangelium neznají. V práci uvnitř sboru i v práci směřované ven, nám může být pří-

stavba nedocenitelnou pomocí. Budeme totiž stavět na Pánu Ježíši, na hledání jeho vůle a na snaze žít podle ní. Budeme stát na skále my i přístavba a nemáme se čeho bát.

Nebezpečí se skrývá vlastně jen v jediné věci – že bychom si snad začali myslet, že ta přístavba něco způ-

sobí sama. Že tím, že ji budeme mít, tak že to automaticky povede k rozkvětu sboru. Že se přístavba stane tím základem, na kterém chceme budovat. Nebyli bychom první věřící, kteří se dokázali nadchnout pro nějakou společnou stavbu, a když ji měli, tak se přestali snažit o cokoliv dalšího. Tak to bylo již mezi židy při stavbě Jeruzalémského chrámu po návratu z babylónského zajetí a od té doby nespočetněkrát.

Zkusme tedy i ten svůj současný výhled na to, co nás čeká, vést dál, než jen do toho června příštího roku, až tady bude ta krásná stavba stát. Dívejme se ještě dál – na všechny ty aktivity, které tam budeme moci dělat. Už teď se těšme, jak do nové přístavby budeme posílat svoje děti na nedělnku a do dorostu. Jak se tam bude scházet mládež a jistě nejen jednou za týden. Jak v přístavbě budou probíhat besedy, přednášky a setkání nových a nových lidí, které budeme do našich nových prostor zvat.

Když si uchováme tento pohled, pak samotná stavba bude krokem dobrým směrem. Bude totiž znamením, že nestavíme na hmatatelné jistotě jedné dřevostavby, ale na Pánu Ježíši, který nás povede nejen těch

pár měsíců samotného budování, ale mnohem dál – až do svého království, které se i v této přístavbě mezi námi bude objevovat. Amen

192 DOBŘE STAVÍ, KDO ZNÁ A VÍ

- 1) Dobře staví, kdo zná a ví, jak má v Boha doufati, a kdo věrně, neochvějně, s Pánem hledí bývati. Protož v tobě v každé době naději svou zakládám; základ stálý, dokonalý živ i mrtev v tobě mám. ■

STAVBA POVOLENA

ÚKLID KOSTELA

22. 10. se konal úklid kostela. Zúčastnilo se deset statečných „dospěláků“ a celý dorost. S velkou vervou pracovali i ti nejmenší (viz foto na titulní stránce). ■

Co to znamená? SOS Jeruzalém!

Proč SOS? – Židé se vrátili z babylonského zajetí do Jeruzaléma a našli hradby pobořené a nepřátelské obyvatele, kteří se v původně jejich hlavním městě usídlili!

Co s tím? – Vyslat posly do Šúšanu ke králi Artaxerxovi s prosbou o pomoc!

Kdo jim přijde na pomoc? – Nehemjáš – králův číšník a ochutnávač!

Tento příběh se stal tématem dorostové podzimní výpravy do jihočeských Kaplic. Ukončili jsme tak tříleté putování Starým zákonem. Děti se proměnily ve skupinu pomáhající Nehemjášovi opravit jeruzalémské hradby!

Celou výpravu dorostáci získávali „cihličky“ ve formě balonků ke stavbě hradeb. A co všechno naše 22členná skupina dětí, mládežníků a dospělých zažila?

Celodenní výlet, noční hru, stavění oltářů, bojovou hru, „Bang ve městě“, „Famfrpál a Latrínu“, kimovku, táborák, Čtyřlístky, ...

A co se naučily a procvičily?

Mapování, uzlování, poznávání stromů a zvířat, šifrování, zdravotvědu a obvazovou techniku, zpívání a muzicírování, mytí nádobí, sbírání železa, ...

Nakonec si děti vyzkoušely své hradby ubránit před nepřáteli, kteří se záľudně snažili jejich nafouknuté balonky propíchnout špendlíkem! Za odměnu směli všichni bojovníci slavit Slavnost stánků. Slavnost netrvala sice celý týden, ale pouze tak dlouho, než byly snědeny všechny palačinky; ale na druhou stranu, děti své hradby nestavěly 52 dní. ☺

Biblické programy patřily tématu stavění a boření hradeb v našich životech a jistotě pevného základu – Ježíše Krista a jeho oběti na kříži.

Velký dík patří našim skvělým mládežníkům – Mikulášovi, Verunce, Kiki a Kristiánovi, Tomovi, Kubovi, Danovi a Ester!!!

Děkujeme také všem, kteří nás sponzorovali buchtami, pomazánkami, koláči, marmeládami apod. a také těm, kteří na nás mysleli v modlitbách.

Adéla Bedrníková

Milá Bráno,

o podzimních prázdninách
jsem byla na výpravě.

Byli tam taky Joha a
Dominik. Jelo tam 12 dětí.

Hráli jsme hry - dlouhé
i krátké. Bylo to velmi

krásné. Podle mě to byla
krátké. Byli jsme tam 5

dní. Ahoj Lidišá

OHLÉDNUTÍ

„23. října si mohli účastníci letošních letních akcí připomenout některé nezapomenutelné zážitky z táborů, výletů pěšky, po vodě i na kolech. A jejich rodiče, kteří tenkrát doma trnuli, co asi jejich dětičky vyvádějí, se mohli teď už v klidu po šťastném návratu dětí podívat na krásné fotky, videa, poslechnout si táborové písně a tiše závidět, že jim není o pár let míň ...

Kromě asi třinácti různých akcí dětí a mládeže, jsme se mohli podívat i na prezentaci sborové dovolené ve Střelských Hošticích, která byla pro všechny věkové kategorie. I nejstarší členové sboru, obklopení dětmi a mládeží, mohli být spolu v přírodě, zúčastňovat se ranních pobožností a večerních programů. Denní program nebyl organizován. Každý se mohl připojit k některé skupině, která vyrážela do okolí. Část mladších účastníků sborové dovolené se vyřídila v lanovém centru v Sušici (viz foto).

RČ

BODY

Jmenuje se Body, malý pes našich sousedů. Dostal jméno, jež v angličtině znamená tělo. Body je chytré zvířátko, miluje svého pána, projevuje mu respekt a věrnost. Chová se důstojně a hrdě, až je to vzhledem k jeho chundelaté nízké postavě komické. Vždyť také s ním jeho pán získal nemálo medailí v různých kynologických soutěžích. Teď však chodí Body jako tělo bez duše. Jeho pána odvezli do nemocnice, odkud se nevrátil. Body vychází na ulici a svého pána stále vyhlíží. Z jeho očí zmizela jiskra a usadil se v nich smutek. Body je jako bez života. V Evropě je pes nazýván čtyřnohým přítelem člověka. Pes o lidskou přízeň stojí. Vždycky, když nějakého potkám, překvapí mne jeho zvědavé, pozorné a testující oči; sblížení visí přímo ve vzduchu. Jeho mluva tělem vyjadřuje však i opatrnost, zábrany a strach. Slyším se, jak říká: neboj se, pojď ke mně, a napřahuji k němu vstřícnou ruku. Strach je překonán, nesmělý ostych se proměnil ve vrtění chvostem a blažené spočinutí pod hladící, konejšivou rukou. Vzápětí už leží pes na zádech a ukazuje, že se vám vzdává se vším a všudy. Stáváte se tím, koho respektuje a rád by následoval. Nepřipomíná nám to něco?

Pes hledá dobrého pána. To, že mnozí lidští pánové právě dobří nejsou, je už úplně jiná věc. Viděla jsem v Řecku psa, který dobrého pána hledal. Běhal po pláži sem a tam, testoval lidi a u kterých mu připadlo, že by to mohli být ti praví, se uvelebil. Tiše a poslušně vedle nich stále ležel a dával najevo svou vstřícnost. Člověka ani nenapadlo, že k těmto lidem nepatří. Když se den nakhýlil, lidé z pláže odešli a psa s sebou nevzali. Jak také, byli to sezónní hosté a za pár dní odletěli domů. Tohle pes nevěděl. Potkávali jsme ho na ulici, tu se přidal k tomu, tu k onomu. Veselá děvčata mu házela klacek a chtěla aport. Pes ale chtěl něco docela jiného. I k nám se přiblížil a sledoval nás až do hotelu. Jeho oči byly smutné. Přesto v nich byla pořád malinká jiskřička naděje. Co když to tentokrát vyjde?

Existují lidé, kteří takhle vytrvale hledají svého Pána Boha? Vidíme je mezi námi? Spíše naopak. Člověk se od Boha emancipoval, je svobodný, po poddanosti vůbec netouží. Boha by byl ochotný vzít v potaz jedině jako toho, po němž může vyžadovat „aport“ svých přání. Vodítko chce ovládat sám. Vidíme často, jak některý pejsek na šňůře pánečka doslova vleče sem a tam. Tak i tělesný člověk by rád radil tomu, kterým by se měl nechat vést. Vede jej touha očí a kdoví co ještě. Existují však i praví hledači Boha. Může nás těšit, že jejich touha nezůstane bez výsledku. Bůh jde člověku vstříc a říká: Neboj se.

Já se tě ujmu a budeme chodit spolu. Už nemusíš být sám, budeš mít u mne bezpečí, radu i pomoc. Vezmi mne za slovo, nedám tě. Můžeš se na mne spolehnout, jsem věrný. Myslím, že tě to bude se mnou bavit. Z bezdomovce se staneš tím, kdo domov obdrží. A s domovem i moji lásku. Můj hlas bude ve tvém srdci. His master's voice – hlas tvého pána nebude jen iluze z dávné gramofonové desky. Vodítkem, jímž tě upoutám, jsou provázky mého milování. Popustím ti je, nebudou tě škrtit, budou tě citlivě udržovat na bezpečných a dobrých cestách. A nebude to tak, že ty za ně potáhneš mne – i když i to také někdy připustím, protože tě respektuji a tvé touhy mám na zřeteli. Pak poznáš, že vodítko je více svobodou než poutem. Já jsem také připoután k tobě vodítkem lásky a své milosti. Jsem ti nakloněn náklonností nepřestajnou. Nejsi otrokem, jsi mým milovaným dítětem a já tvým otcem. Budu s tebou a budu ti nápomocen. Jsem tvůj stvořitel a mám na zřeteli tvoje dobro a život. Poddáváme-li se Bohu, poddáváme se nejvyššímu dobru a lásce. Ne-li, nejvyššího dobra se zříkáme.

Marie Plotěná

(text uveřejněn se souhlasem autorky)

LISTOPADOVÁ VÝROČÍ

Je to mnoho let, co jsme jeli kolem pole protkaného rozkvetlými vlčími máky a moje spolujezdkyně, Angličanka, se na nás obrátila s otázkou, co nás při pohledu na tu červenou záplavu napadá, a podívala se na mne. Když jsem řekla, že „JZD bude mít problém s plevelem“, tak se zasmála a podívala se na ostatní spolucestující, také Angličany. Ti hned vyhrkli „Flanders“ a začali recitovat známou báseň o vlčích mácích ve Flandrech (*In Flanders Fields the Poppies Blow...*). Tam, kde se v první světové válce odehrávaly ty nejkrutější boje, rozkvetly další rok na krvi prosáklých polích rudé máky. Pro Velkou Británii první světová válka skončila 11. listopadu 1918 podepsáním příměří a již roku 1919 král Jiří V. ustavil tento den jako vzpomínku na padlé vojáky. Roku 1921 se pak poprvé objevily v Británii v onen den na klopách malé vlčí máky. Jak k tomu došlo, je poměrně spletitý příběh. Umělé, ve Francii ručně vyráběné, připomínky vlčích máků se nejprve ujaly v USA díky člence YMCA, jejíž jméno bylo Moina Michael. Ta byla hluboce oslovena verši *To you from failing*

hands we throw / The torch; be yours to hold it high (volně: Naše umdlévající ruce odhazují pochodeň. Ujměte se jí a vysoko ji držte.) napsanou podplukovníkem McCrae. S velkým nasazením usilovala o maximální rozšíření tohoto symbolu. Šlo jí o připomínku obětí i o závazek pro ty, kteří přežili. Z iniciativy dalších lidí to navíc v prvních poválečných letech byl i jistý zdroj příjmů pro francouzské oblasti nejvíce zubožené válkou. Zdá se, že tento památný den se pomalu začíná prosazovat i u nás. V omezené míře se však slavil i dříve, za vlády komunistů. Každý rok se scházeli diplomaté a zde žijící Angličané na malém hřbitůvku na Olšanech s pomníčky britských a koloniálních vojáků, zejména pak letců padlých na území Československa. Nezapomínali.

My ovšem máme především 17. listopad. Byla jsem v Anglii, když došlo v roce 1939 k zastřelení Jana Opletala a následnému uzavření českých universit. Noviny toho byly plné a vyvolalo to velké rozhořčení po celém světě. O hrůzách druhé světové války nikdo ještě neměl tušení. Skutečnost, že celému národu bylo upřeno právo na vyšší vzdělání, se však sama o sobě jevila hrůzná dostatečně. Díky vzniklé vlně solidarity byl 17. listopad prohlášen za Mezinárodní den studentstva. Ti, kdo takovou solidaritu neumí pochopit, a možná jí ani nejsou sami schopni, asi těžko ocení, jak velké ocenění a podporu skrze tento akt český národ získal.

A pak to byl 17. listopad 1989, zásadní mezník v našem národním životě. Každý o něm ví, že? A přece! Když letos televize vysílala program, kde redaktoři zpovídali studenty vycházející ze škol a ptali se na 17. listopad, tak většina z těch, které nám ukázali, vůbec nevěděla, o co se jedná. Neuvěřitelné! Nelze se pak divit, jak snadno může být toho dne zneužito. A co vědí naše děti, naše vnoučata? Je i na nás, aby věděly, co se v minulosti stalo, a mohly s úctou vzpomínat.

Iva Drápalová

Reformace na cestě

Zveme na reformační kamion, který se cestou po Evropě z Ženevy do Wittenbergu zastaví na 24 hod. v Praze, a to **21. a 22.11. na nám. Jana Palacha před Rudolfinem.**

Program začíná v pondělí v 18 hodin a pokračuje úterý od 9 do 18 hodin. ■

Narození: Adéla Drápalová

Vážení a milí, s obrovskou vděčností jsme přijali dar od Hospodina v podobě naší krásné a zdravé dcery Adély Drápalové, která se narodila večer 6. 11. 2016. Radujte se s námi.

Eva, Marek, Ondřej, Magdalena, Barbora, Jáchym a Adéla Drápalovi

Dobré nápady odjinud

„To, s čím jsme se ne moc úspěšně snažili v Dejvicích léta vypořádávat, totiž s jistou anonymitou velkého nedělního shromáždění, kde se nově přichozí či hosté mohou cítit osamoceni, Lenka zvládla za hodinu: na začátku bohoslužeb nás všechny vyzvala, ať se seznámíme se sousedy po levici a po pravici a řekneme si křestními jmény. A na konci jsme se měli pozdravit pozdravením pokoje a říci si opět křestními jmény...“

*Zdroj: Souterrain – zpravodaj ČCE Dejvice – listopad 2016
článek o rozloučení s farářkou Lenkou Ridzoňovou*

Bazárek – Marulka

Nepředpokládám, že by mezi námi byl někdo, kdo by neviděl a s radostí nevítal zahájení prací na našem „domečku“. Jak jsme byli mnohokrát informováni, komplikací je, že peníze nepřibývají úměrně růstu ceny. Je na nás, abychom v rámci svých možností pomáhali.

Pro mne je velkým vzorem obětavosti sestra Marulka Hrbková, která před Velikonocemi dala podnět k uskutečnění malého bazárku. Sama vyrobila spoustu dárečků, které tam prodávala. Částka na přístavbu tím poskočila o pěkných 6.000 Kč. To ji povzbudilo k další aktivitě. Od jara háčkuje sněhuláčky, zvonečky a další drobnosti pro potěchu. Tím věnuje přístavbě spoustu času, energie a materiálu.

Se svolením staršovstva je bude v neděli 4. 12. po bohoslužbách nabízet v malém sálku.

Obrať se na všechny členy sboru – přijďte, obdivujte, kupujte. Každý obnos pomůže.

Jarka P.

POMOC MÁ MNOHO TVÁŘÍ

Slogan Diakonie ČCE. Slogan, vyjadřující množství a různorodost jejích služeb, které nabízí i těch, kteří tyto služby využívají.

K Diakonii patří od r. 1989 i Středisko pro zrakově postižené. Řadu let bylo samostatným subjektem, v roce 2011 se stalo součástí Střediska celostátních programů a služeb. Veškerá jeho činnost ale pokračuje dál.

Víkendová setkání pro lidi se zrakovým postižením a jejich přátele se datují od poloviny 80. let minulého století. Vznikla na evangelické faře v Hronově, jejich duchovním otcem byl br. farář Jaromír Strádal st. Od roku 1990 se setkání konají dvakrát ročně na různých místech republiky (nyní nejčastěji v Praze), ve sborech různých církví (většinou ovšem v ČCE). V poslední době se sjede 20–25 účastníků různého věku i denominační příslušnosti – někdy i bez ní. Program setkání obsahuje část duchovní (úvodní pobožnost v pátek večer, biblický výklad v sobotu dopoledne a účast na nedělních bohoslužbách hostitelského sboru), část „vzdělávací“ (sobota odpoledne) a část kulturní (sobota večer).

Pravdou je, že při pravidelném, mnohaletém opakování této akce není snadné připravit program tak, aby účastníky zaujal a přinesl jim také něco nového. Abychom našli kazatele či řečníka, kterého jsme dosud o službu nežádali. Navíc i oslovení mají svých úkolů a povinností často víc než dost a nemohou naší žádosti vyhovět. A tak kompletně připravený program bývá vždy malým zázrakem.

Takový zázrak se nakonec stal i při našem posledním setkání v polovině letošního října. Setkání se konalo ve sboru ČCE v Kobylicích a těmi, kteří tentokrát k našemu zázraku přispěli, byli ochotní bratři a sestry z branického sboru.

Páteční úvodní pobožnosti se ujal br. farář Jaroslav Pechar. Kázal na text z 2. kapitoly Pavlova listu Titovi. V sobotu jsme pak mohli strávit příjemný večer při programu, který připravil a slovem provázel bratr Tomáš Bedrník. Poděkování patří ovšem nejen jemu, ale celé čtrnáctičlenné skupině zpěváků a hudebníků, kteří věnovali svoji energii a čas a předali nám něco z Radostné zvěsti Bible v písních L. Rejchrt, jak byl tento program nazván.

Pomoc má mnoho tváří. A jak jsem si právě při našem posledním setkání uvědomila, Diakonie nemusí být vždy tou, která pomáhá. Někdy i ona potřebuje pomoc. Tím, kdo tentokrát pomohl, byl z velké části branický sbor. Jsme mu za to vděční.

*Za Středisko pro zrakově postižené
Jana Červeňáková*

Draží přátelé,

zdravím vás ve jménu našeho Spasitele Ježíše Krista. Opět mohu s radostí odpovídat na váš poslední dopis.

Daří se mi dobře, z milosti Boží též moje studia zdárně pokračují. Doufám, že i vy se máte dobře. Je to pro mne privilegium, že se za vás mohu modlit, vždyť díky vám mohu studovat.

Jsem rád, že už máte povolení a budete už brzy moci začít výstavbu klubovny. To je dobrá zpráva, jsem šťastný. Budu se dál za to modlit, abyste měli dostatek všeho, co je potřeba.

V srpnu jsme tady měli slavnost na Den nezávislosti (pozn. škola je v Indii), v září tady slavíme Den učitelů a také jsme měli fotbalový zápas.

K tomu jsme vždy museli připravovat nějaký program, ale jinak se věnujeme především studiu, protože 11. prosince nám končí tento semestr. Některé předměty jsou dost těžké.

Prosím, modlete se za mne, aby byly výsledky opravdu dobré.

Ještě jednou vám děkuji za vaši velkou pomoc a přátelství.

Kéž vám Bůh požehná.

Ashish Gairel

OBSAH 11/2016

Vítejte	2
Ze sborového života	3
staršovstvo, kalendář	
Přístavba	4
Úklid kostela	7
SOS Jeruzalém	8
dorostová výprava	
Ohlédnutí	11
za letními akcemi	
Body	12
Listopadová výročí	13
Drobné zprávy:	
Reformace na cestě	14
Narození: Adéla Drápalová	15
Dobré nápady odjinud	15
Bazárek – Marulka	15
Pomoc má mnoho tváří	16
Středisko pro zrakově postižené	
Dopis nepálského studenta	18
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXII. ročník, číslo 11/listopad 2016

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

